

Jézust szeretni

A tanítványok szépen végezték a munkájukat, halásztak. És bár tapasztaltak voltak – tudták, hogy a hal inkább éjjel jár a felszín közelében, amikor a víz hűvösebb –, mégsem fogtak semmit. Mi is sokszor fáradozunk eredménytelenül, sőt fölöslegesen. Péterék nem ismerték fel a parton álló Jézust, aminek két fontos tanulsága van. Az egyik: a feltámadás után Jézus már nem hasonlított korábbi önmagához, tehát a Hiszekegy-beli „test föltámadása” igencsak bonyolult kérdés. A másik tanulság, hogy nekünk nagyon figyelmesnek kell lennünk, hogy felismerjük Jézust, a tanítását a mindennapi eseményekben, ne menjünk el mellette. Jézus kenyeret adott – és ad ma is – a tanítványainak, a mindennapit is, és a megtört kenyeret is. Hálásak lehetünk érte.

A meghitt halvacsora után következik a történet leglényegesebb eseménye, amikor kérdéssé válik, hogy szeretjük-e Jézust. Jézus háromszor kérdezi meg, hogy a válaszolónak legyen ideje ténylegesen meggondolni, átérezni a választ. Vajon én hányszor mondtam már Jézusnak, hogy szeretem? És el is gondolkodtam rajta, hogy ez mit jelent, mivel jár, milyen kötelességeket ró rám? Azt hiszem, többször mondtam, mint ahányszor ténylegesen meg is éltem a szeretetemet iránta. És még hány lehetőséget hagytam ki, amikor bizonyíthattam volna a szeretetemet. Pedig már Ady verse is felhívta a figyelmünket: *„Új csizmám a sárban / Százszor bepiszkolnám, / Csak az Úrnak szerelmemet / Szépen igazolnám.”* És én sokszor még a csizmámat is jobban féltettem...

Mindenképpen meggondolandó, hogy Jézus a juhait nem arra bízta, aki tud okoskodni, Írást elemezni, beszédet mondani, másokat meggyőzni, szervezni, pörögni stb., az egyedüli kérdés, hogy tud-e szeretni, sőt jobban szeretni. Tehát nekem is napról napra meg kell kérdeznem magamtól, hogy szeretek-e, és jobban szeretek-e, mint tegnap. Arról nem is beszélve, hogy Jézus azt várja el, hogy őt a mellettem élő emberekben szeressem, akikkel találkozom nap mint nap.

Az utolsó sorok bizony komoly figyelmeztetést rejtenek: addig kell az embernek megtennie mindazt a jót, amit el akar végezni, amíg erre megvannak az adottságai, mert ezek fogytával inkább csak a türelmes elfogadás marad, mint jócselekedet.

Singer József, Székesfehérvár